

BONNIE
ÉS
CLYDE

JENNI L. WALSH

**BONNIE
ÉS
CLYDE**

**Egymás mellett
bűnben és szerelemben**

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Jenni L. Walsh: *Side by Side – A Novel of Bonnie and Clyde*

A Forge Book
Published in 2018 by Tom Doherty Associates
175 Fifth Avenue
New York, NY 10010

Forge® is a registered trademark of Macmillan Publishing Group, LLC.

FORDÍTOTTA
Balogh-Auer Zita

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV
Horváth Zsuzsa

ISBN 978-963-544-662-9

Minden jog fenntartva

© Jennifer Leigh Walsh 2018
© Kossuth Kiadó 2022
© Hungarian translation Balogh-Auer Zita 2022
Borítófotó © GLIX

ELSŐ RÉSZ

Bonnie Parker

1

Bolond vagyok, hogy kiszabadítottam Clyde-ot a McClelland megyei börtönből.

Ujjaim az írógép billentyűzetén pihennek. A saját hibám, hogy Bonnie és Clyde csak a fejemben léteznek. Már majdnem két éve, hogy ismét elkapták Clyde-ot.

Nagyot szippantok a fogaim közé szorított cigarettából, vörösen izzik fel a vége. A füst a szám körül örvénylik, kiszökik ajkaim között. Még helyrehozhatom, amit elrontottam. Újra együtt lehetünk, ha sikerül meggyőznöm a kormányzót a feltételes szabadlábra helyezéséről.

Elnyomom a cigarettát, és Clyde apjára nézek, aki újsággal a kezében ül a nappali másik végében, aztán munkához látok. Ujjaimmal verni kezdem az írógép billentyűzetét.

Kedves Sterling Kormányzó!

Néhány levéllel korábban kerestem már a felkiáltójelet. Beletelt egy kis időbe, mire nem felejtettem el, hogy a shift gombot is le

kell nyomnom, máskülönben a gép egy négyest ken a papírra, és kezdhetem előlről. Most már mindkét kisujjam tudja a helyét. Lenyomom a „kocsi vissza” kart. A papír feljebb gördül, az írógép pedig felsikít, miközben az új sor elejére ugrik.

Szálegyenes háttal kezdek neki.

Clyde Champion Barrow, a 63527-es számú rab nevében írok, és arra kérem, hogy hét, egyenként kétéves büntetését egy időben tölthesse le, és a megállapított tizennégy év helyett... *Bamm.*

Újra lenyomom a kart. A papír felszalad, az írógép visít.

...két év után szabadulhasson.

Könnyek tolnak a szemembe, megszívom az orrom. A téli levegő még bent is túl hidegnek érződik, hiába ropog mellettem a tűz. Mr. Barrow leteszi az újságot, hogy felszíthassa a tüzet, vonásait távolságtartó tekintetével leplezi.

Szereztem a nevében egy fizető állást.

Egy szemernyit sem szégyellem magam a füllentés miatt. Ha az ember feltételes szabadlábát akar, muszáj, hogy legyen munkája, márpedig azt nehéz találni manapság.

Az oldalt megtöltik a szavak.

Mélységesen bűnbánó.

Még ha ez nem is különösebben igaz. Inkább azt mondanám, Clyde mélységesen leleményes, főleg ami a gyors kezét illeti – ha autókról, széfekről vagy rólam van szó.

Clyde apja alig pár méterre ül tőlem, de nem tudom megállni, hogy végigfuttassam ujjaimat a combomon, elképzelve, hogy Clyde ér hozzám. Szemem csukva, kezem végigsimít a ruhámon, át a kombiné varrásán, átérezve, hogy Clyde keze dolgozik rajtam. Biztosan vigyorogna. Mindig kapható egy vigyorra ez a srác. Ajkam reszket, próbálom kordában tartani vonásaimat, hogy ne tükröződjének rajtuk az érzéseim.

Kinyitom a szemem, és belém hasít a valóság, amelyben élek, és aki nélkül élek. Megújult koncentrációval folytatom a gépelést, egyik sort pötyögöm a másik után. Próbálom meggyőzni a kormányzót, hogy engedje haza hozzám Clyde-ot. Akkor újra elkezdhetek élni. És Clyde is, mindazok után, amin keresztülment.

K...

Lenyomom a billentyűt, összeharapom a számat, összeszedem magam, aztán felengedek, és folytatom.

Kegyetlenül megkínózták.

Bucknak, Clyde bátyjának nehezeére esett továbbítania nekem a hírt. Fogait csikorgatta, és alig vett levegőt, míg azt ecsetelte, milyen gyorsan eljár az örök keze, ha Clyde-ról van szó.

Összerezentem, elképzelve, ahogy az őrlőhátán járőrözik, és puskatusával hátra vágja Clyde-ot azt követelve, hogy keményebben és gyorsabban dolgozzon. Clyde rabszolgamunkának nevezte a börtön gazdaságában végzett munkát.

„Maradj Dallasban, kedvesem – írta gépelt levelében. – Nem láthatsz ilyen állapotban.”

Ilyen állapotban.

Mégis mi az istent jelent ez? Láttam, hogy lila és kék színekben játszik a bőre, miután közbeavatkozott, amikor a csavargó férjem visszajött értem. Vajon miben különböznek a mostani sérülései a korábitól?

Kiverem a fejemből a gondolatot, és ismét a levélre fókuszálok.

Könyörgöm Önnek, fontolja meg Clyde ügyét, és tekintse őt együttérzésre és kegyelemre méltónak.

Zárásként még hozzáfűzöm, hogy:

Tisztelettel:

Cummie Barrow

Clyde nem engedi, hogy a saját nevemmel írjam alá a leveleket. Nem akarja, hogy az örök, akik felolvassák azokat, a szájukra vegyék a nevemet. A nekem címzett levelekben mindig „Kedvesem”-nek szólít. Én „Mókus”-ként írom alá a neki szóló leveleket. A sürgönyök, amelyekben kegyelmet kérek, az anyjától származnak. Persze rendesen tud írni és olvasni, de mindkét fia le van csukva, túl mély a bánata ahhoz, hogy megtalálja a megfelelő szavakat.

Az írógép felsikít, ahogy kitépem belőle a lapot.

Mrs. Barrow-t a konyhában találom, könyékig egy madárban. Sír egy kicsit, könnyei a kötényére potyognak, majd odafirkantja a nevét a papírra. Clyde anyja visszaadja a levelet, és vastag karjával magához húz, és megölel.

– Köszönöm, drága Bonnie.

Már indulok is a postára.

Még két lépésre sem vagyok Barrow-ék lakásától, amely szervizműhelyükből nyílik, amikor szemtől szemben találom magam a nálam jóval combosabb legjobb barátnőmmel.

– Mit csinálsz itt? – kérdezi Blanche.

Ahogy elnézem, mindössze néhány másodperc választja el attól, hogy ledobja a táskáját, levesse a szépségszalokban hordott munkaruhát, és az anyósáéknál ágyba zuhanjon. Apja csak néhány mérföldre lakik, de Blanche inkább lenne Buckkal, ha tehetné. Saját apjával, akinek új nő van az életében, hónapok óta nem találkozott, az anyja pedig már rég lelépett. Több mint egy évtizede.

Felmutatom a levelet.

Bólogat, érti, miről van szó. A lakás és a posta között gyakorlatilag már kitapostam magamnak egy Bonnie-ösvényt.

– Kutya fáradt vagyok, de veled maradok, ha akarod – ajánlja fel.

Hirtelen egy kis fehér valami bukkan elő a válltászájából.

Egy kicsi fehér fej.

– Engem jobban érdekelne ez a kutya – mondom. – Honnan van a kislány?

– Kisfiú – javít ki Blanche. – Megnéztem. És Hógolyónak neveztem el.

– Hát persze, mert teljesen fehér!

Blanche kivételesen tökéletesen racionális döntést hozott.

A barátnőm a szemöldökét ráncolja.

– Nem azért, hanem mert ez a kutya itt valami jónak kezdete. És még több jó fog hozzá tapadni, ami újabb és újabb jó dolgokat gerjeszt. Érzem. Hazafelé találtam. Nincs rajta semmilyen jelölés, úgyhogy az enyém.

– És Buck anyja? Bele fog egyezni, hogy megtartsd?

Blanche megvonja a vállát – tipikus Blanche-reakció.

– Cummie is részesülhet a szerencséből, amit Hógolyó hoz.

– Állával a levelem felé bök. – Talán segít hazajuttatni Clyde-ot.

Az utca másik oldalán az öreg Jed füttyent egyet a lépcsőjén állva. Ez megakadályozza, hogy rámutassak, milyen értel-

metlen, amit Blanche beszél. Az öreg Jed mindkét csizmájának fűzője kioldódott. Sőt mintha az egész öreg Jed szétesett volna. De még mindig szokásos látványnak számít Nyugat-Dallasban: folyton ott ácsorog, és állandóan beszél az arra járó csajoknak.

A fejemet ingatom, és ahogy elindulunk az ütött-kopott járdán az Elm Street felé, vetek még egy pillantást az öreg Jedre.

– Lefogadom, hogy a hapsi mindegyikünket túl fog élni.

Blanche belém karol.

– Amíg elég foga van a füttyögéshez, felőlem tegye – mondja Blanche.

Mindketten nevetünk, ami gyorsan köhögésben fullad, ahogy elhaladunk egy épület előtt kuporgó férfi mellett. Törzsét Hoover-takaró fedi, szabadon hagyva lábát, karját és a fejét. Kibújok a kabátomból, és az újságpapírra terítem, amely kevéssé alkalmas takarónak.

Blanche kuncog.

– Bonn, a szíved miatt fogod te is az utcán végezni.

Felhúzom a szemöldökömet, és Hógolyóra nézek, majd megvonom a vállam. Talán mindkettőnk túl jószívű, de szerencsére a biztrós munka megmentett, amikor összeomlott a tőzsde, a bank pedig az összes rájuk bízott pénzemet ellopta. Azóta lecsapok minden borralalóra, amire csak tudok, a zsebem így sosem üres. Nem szakítok sokat, de azért eleget.

Azonban vannak, akik nem ennyire szerencsések. Lehet, hogy Hoover elnök szerint stabil a gazdaság, a válság pedig mindössze egy kis múltó kellemetlenség, szerintem viszont blöfföl.

Na tessék, például ott. És ott is. Blanche és én egyik bedeszkázott épületet a másik után hagyjuk el.

Hirtelen rám tör a szomorúság, amikor az üzlethelyiséghez érünk, ami egykor Victoré volt. Blanche-sal sokszor lógtunk

a kávézójában iskola után. Nyelek egyet. Félek átnézni az utca túloldalára, Doki épülete felé. Végül mégis a háromszintes épületre pillantok. Mindig így teszek, mintha szándékosan piszkálnám a sebet, hogy újra fájjon.

Lüktető érzés úgy nézni az orvosi rendelőre, hogy tudom, dr. Peterson még mindig azok között a falak között praktizál, de a rendelőn kívül nincs más az épületben, csak üres kádak és egy poros bár. Blanche és én titokban ott töltöttük az éjszakáinkat, csempészett piát szolgálva fel. A színpadon álltam, és éreztem, ahogy a tekintetek és a fények rám szegeződnek. Ezekben a pillanatokban megengedtem magamnak, hogy azt gondoljam, még lehetek valaki. Hogy *valaki* meglát ott, és egy igazi színpadra segít a Broadwayn. Vagy hogy egy filmben szerepelhetek ahelyett, hogy a tömegből nézném azt. Hogy több leszek egy szegény lánynál, valaki, akire büszke lenne apám.

De nem, Amerikára a pokol várt, Doki és Victor üzlete pedig a bankokkal együtt bedőlt. Mindenki álmai a sárban végezték, nem csak az enyéim.. Nagy ritkán felfedeznek egy-egy csajt egy bisztróban, de azok a hapsik, akikre én vetettem ragyogó mosolyt, nem csináltak sztárt belőlem. Talán boldognak kéne lennem, hogy van rendes munkám. Sokan ezt sem mondhatják el magukról. Blanche-nak is sok idejébe telt, míg új állást talált, és kelletlenül állt munkába a Hamupipőke Szépségszalonban.

Szóval igen, szerintem frankón kamuzik, Elnök Úr.

Blanche kicsit magasabbra néz, egy harmadik emeleti ablak felé, amely mögött valaha élt.

– Hiányzik, mi? – kérdezem.

– De ő jobban hiányzik.

Buck.

A szél egy csengő halk csilingelését és egy kannába ejtett érme koppanását viszi, Blanche arcába fújva rövid haját. A füle mögé tűr egy tincset. Jegygyűrűje még mindig új és fényes, és megcsillan a napfényben.

Blanche mindig tud meglepetést okozni. Önző, de gondoskodó. Lobbanékony, de kiegyensúlyozott. Egyszer már felhagyott az óvatossággal. Ő volt az, aki először rángatott el Doki bárjába.

– De majd megváltozik a szélirány, Bonn – mondta pár nappal ezelőtt. – Minden visszatérhet a régibe, majd meglátod.

Ezért küldte börtönbe a férjét.

– Buck – mondta neki –, menned kell.

Míg egykor botrányosan élvezetesnek találta a letartóztatásokat, most már zavarja, hogy a rendőrség rajta tartja a szemét. Leginkább saját maga miatt.

– Üld le, amit kell – mondta neki. – Szabadulj meg az ellened kiadott körözésektől, és akkor békén hagynak minket.

Nekem is hagynom kellett volna Clyde-ot két évvel ezelőtt, amikor elkapták.

De nem, én nem tudtam elviselni, hogy öt évig távol legyen, így egy pisztolyt rögzítettem a combomra, és a börtön látogatósobájába csempésztem azt. Clyde arkifejezése megfizethetetlen volt. Talán az „elképedt” lenne rá a megfelelő kifejezés. Kuncogott, és szája szögletében láthatóvá váltak a gödrök.

– Uramisten, Bonnie, mégis mit csináljak veled?

Legszívesebben szélesen elvigyorodtam volna, amiért így lenyűgöztem a pasimat, de tettett hengeccsel csak megvontam a vállam.

– Valaki egyszer azt mondta, nagy dolgok várnak ránk. De nem itt.

És a fenébe is, megtette! Meglógott! Együtt akartunk elszökni, hogy egy kis parcellán húzzuk meg magunkat. Clyde ért egy ki-

csit a földműveléshez, mert egy farmról származik. De amikor kijött, azt mondta, túl veszélyes lenne, ha rögtön vele tartanék. Majd visszajön értem. A rendőrség eltiporta az ígéretet, amikor két héttel később érte jöttek, aztán pedig öt év helyett tizennégy év várt rá. Már leülte volna a büntetése felét, ha nem avatkozom közbe.

Megszorítom Blanche kezét, miatta legalább annyira, mint magam miatt. Kizökken a merengésből, és elkapja a pillantását egykori otthona ablakáról.

– Remélem, ezúttal igazad van Buckkal és az újrakezdéssel kapcsolatban – mondom.

– Téved Blanche valaha is? – kérdezi. Válaszra nyitom a számat, de megelőz: – Ne válaszolj rá.

Hógolyó élesen felugat.

– Na nézd csak, ő is egyetért!

Azt remélem, ez Clyde-ra is igaz lesz. Senki nem jár majd a nyomában, ha végre kiszabadul. És akkor semmi szükség nem lesz rá, hogy azon a parcellán rejtőzzünk el. Újrakezdjük Dallasban. De tizennégy év! Egész más, mint Buck másfél éve. Harminchárom éves leszek. Nem akarok belegondolni, vajon hol élek akkor, és kivel, mert ez a levél itt segíteni fog. Mellkasomhoz szorítom a borítékot.

Clyde és én szabadon élhetünk majd. Még ha ebben Clyde maga nem is hisz.

– Érted még a lopással is felhagynék, Bonnie – mondta egyszer. – De a Clyde Barrow névvel nem tudok sokat kezdeni. Tudod, nagyobb esély van arra, hogy rám vágják az ajtót, mint hogy kezet szorítsanak velem.

Lehet, hogy ez régen így ment, de a jövőnket illetően Blanche-nak és a kutyájának akarok hinni. Megcsókolom Hógolyó szőrös fejét, majd a tömb végében található postára szegezem a tekintetemet. Az épület előtt, az utcán egy férfi az Űdvhadseregnek

gyűjt pénzt. Előkaparok egy érmét a zsebemből, és bedobom.
Hátha szerencsét hoz.

Ez lesz az a levél, ami miatt Clyde-ot kegyelemben részesítik.
Ez a levél új értelmet ad majd a „szabadság” szó jelentésének.
Hazajön hozzám, és nem fog többé egy helyben toporogni az
életem. Továbblépek, Clyde-dal együtt.

2

A délelőtt lassan telt Marco bisztrójában, kevés vendéggel és még kevesebb borraival. De nem szabad panaszkodnom, mert azért akadt borraival. Aztán eljött az ebédidő, el is múlt, és magával vitte a csevegést meg a felfordulást. Körbejárok, feljegyzem a naplopók igényeit, cipőm sarka kopog a kövezett padlón. Egy nő íróspitét kér, aztán kávéval a kezemben újrátöltöm a csészéket.

Nem valami nagyszerű élet.

Fél egy felé Blanche viharzik be. Gyakran jön el a szabadnapjain, és jelenléte kissé feldobja a napomat. A pult mögött állok, ő egyik tenyerével a pultra csap, előrehajol, másik karja alatt Hógolyót tartja. Nem kapkod levegő után, de érzem, hogy szedte a lábát a hidegben, és most a drámai énjét mutatja.

Úgy döntök, inkább nem forgatom a szememet.

– Blanche?

Fejét leszzegezi, kesztyűs ujját pedig feltartja.

Tamtamolok a lábammal.

– Szúr az oldalam. Na most már jobb. – Blanche felemeli a fejét. Orra és orcái rózsaszínűek. – Clyde.

Mindössze egyetlen szó. Mégis ennyi kell csak, hogy a szívem hevesebben dobogjon, mint ahogy a kolibri szárnya verdes. A baj csak az, hogy nem tudom, repesni fogok-e, vagy összeesek. Annyi minden történhet a börtönben.

– Mondd. – Ennyit szólok mindössze.

– Kiengedik.

Édes istenem! A térdem összecsuklik a megkönnyebbüléstől.

Blanche egy borítékot húz elő a kabátjából.

– Itt áll feketén-fehéren. Cummie kért meg, hogy hozzam el. Azt akarja, hogy te menj ki Clyde elé mindazok után, amit tettél.

Soha nem cserélt még levél ilyen gyorsan olvasót. Izgalmamban szemem egyik sorról a másikra ugrik, képtelenül arra, hogy egyszerre többet fogjon fel néhány szónál. De látom, amit látnom kell:

Clyde Barrow.

Feltételes szabadlábra helyezés.

Időpontja: 1932. február 2.

– Ez...

– Ma van – fejezi be a mondatot Blanche. – A levelet pár nappal korábban keltezték, de Cummie csak most kapta meg. Siettem, ahogy tudtam, mert remek barátnő vagyok.

Olyan hangosan sikoltok fel, hogy a nő, aki lassan nyammog a pitéjén, felém fordítja hosszú orrát. Nem mintha érdekelne.

– Sőt ma éjjel a kanapén alszom, hogy tiétek lehessen a szoba. Hát ennyire jó barátnő vagyok! – Megrázza a fejét. – Jó ideig vártatok, ti ketten. Istenem, Buckra és rám is ez vár! Mit tettem?

A szememet forgatom. Most nem róla és Buckról van szó, hanem rólam és Clyde-ról.

– Kiengedik – ismétlem, majd még egyszer, szinte suttogva. Az óra szerint mindjárt kettő. Végigfutom a levelet, de nem találok, amit keresek.

– De mikor?

Blanche megvonja a vállát.

– Buck azt mondja, legutóbb öt órába telt az út.

– Öt óra. Tehát ha Clyde elérte a kilencórás buszt... – meg-rántom a masnit a kötényemen –, akkor bármikor itt lehet.

Előveszem a kalapomat és a kabátomat a pult alól. Nem látom Marcót, és nem fogok időt pazarolni arra, hogy megkeressem. A pités nő megrökönyödve bámul, ahogy az ajtó felé sietek.

– Tudod, hogy meg kell köszönnöd Hógolyónak! – kiált utánam Blanche. – Csal úgy áramlik majd a szerencse, és egyre jobban felduzzad! Figyeld csak meg!

Nem mondom ki hangosan, de megköszönöm Hógolyónak. Clyde-dal közös új életem ma kezdődik. Csak azt remélem, nem száll vagy szállt le a buszról úgy, hogy senki nem ugrik rá átölelni. Keresztülrohanok a városon, magas sarkú cipőm lyukat szagat a harisnyámra, és felsérti a bőröm.

A buszállomáson mások is várnak, egy tábla szerint pedig még nem érkezett meg a kilences busz. Megnyalom az ajkam, belélegzem a hideg levegőt, majd kifújom az orromon. Próbálok összeszedni magam. Remélem, Clyde nem jött el Huntsville-ből korábban. Persze akkor biztosan meglepett volna a bisztróban. Blanche is könnyen megtalált ott. Felhajtom a kabátom gallérját, hogy védjen a hidegtől, és találkozásunkat várva összekulcsolom a kezem. Csak én, Clyde... és egy hadseregnyi hajléktalan fickó az utca túloldalán. Figyelem őket, hogy elüssem valamivel az időt. Kartonból és ócska fából készült menedékük valósággal megfájdítja a szememet. Szinte teljesen megtöltik a területet, amely egykor egy park volt, most pedig a számkivetetteknek ad otthont, akik képtelenek megélni.

Hoover-falvaknak nevezik ezeket a területeket. A tatut pedig, ami a nyárson forog, azt hiszem, Hoover-sertésnek.

Hoover elnök nem túl népszerű pasas...

De egy pillanatot sem akarok rá pazarolni. Egy busz bukkan fel az utca végében, és felkavarja az úton ülő port. Kezemet végigsimítom új használt kabátomon és hosszú ruhámon. Gyorsan megigazítom a kalapomat, mielőtt összeszorítanám az ujjaimat. És várok. Clyde-ot már csak az írógéppel írt levelek merev betűiből és Buck mély hangján keresztül ismerem.

Megváltozott. Tudom. Csak mélyen bele kell majd néznem mogyoróbarna szemébe, hogy tudjam, minden rendben van-e. Hogy rendben leszünk-e. Az ötórás utazás Huntsville-ből mindenkin másképp ütközik ki. Egy férfi kinyújtózik. Egy másiknak gyűrött az öltözéke. Egy nő kifújja a levegőt, karján egy kipirosodott arcú gyerek ül. Kuncogok, amikor meglátok egy fickót, aki csizmájával topog a busz legfelső lépcsőjén, hogy visszarázza az életet zsibbadt lábába.

A lépcső aljában az emberek összeölelkeznek. Türelmetlenül várok a soromra, szinte imádkozom érte. Újabb férfi száll ki, aztán mintha elfogynának az utasok. Az ajtóra bámulok, és hangulatom minden másodperccel egyre romlik, ahogy a kialakult kis csoportot méregetem.

Aztán egy újabb fickó tűnik fel a busz felső lépcsőfokán. Fekete haja hátrafésülve, arca frissen borotvált, már csókolnám is telt ajkát.

Clyde.

Mosolyom és zakatoló szívem egymással versengenek, hogy elsőként reagáljanak a látványára ennyi idő után.

Közelebb sietek, bocsánatot kérek a jobb és bal oldalamon állóktól.

Clyde egy táskát és egy hosszú botot hajít le a lépcsőn, és csak amikor már felettük állok, veszem észre, hogy a bot valójában

egy mankó. Előrecsoszog, majd leugrál a három lépcsőfokon. Minden egyes dobbanás visszhangként dübörög a fejemben.

Teljes súlyát a jobb lábára helyezi, bal lába pedig a por felett lóg. Bakancsa nincs befűzve, a lábbeli nyelve oldalra lóg. Meg vagyok dermedve, csak az agyam zakatol aggodalmában, hogy miért áll előttem Clyde Barrow nyomorékan, és hogy mit csinálnak.

– Bonnie – leheli Clyde.

Hirtelen a karjában termek. Clyde meginog, majd a busz oldalának támaszkodik. Mindkét karja merev, de aztán ellazul. Egymás szemébe nézünk, és szinte fáj, annyira vágyom a csókjára. De Clyde túl lassú, én pedig már össze is fonom ujjaimat a tarkóján, hogy magam felé húzzam őt. Ügyetlenül csókoljuk egymást, mintha próbálnánk emlékezni, hogy mozog a másik szája. Aztán Clyde mélyebben csókol. Haver, esküszöm, úgy csókol, mintha be akarna bizonyítani valamit!

Ölélésében maradok, homlokomat befúrom az álla alá, és mindketten úgy vesszük a levegőt, mintha megpróbálnánk befogni egymás illatát. Én nem ismerem fel Clyde-ét.

Elhúzódik tőlem, felemeli a kezét. Habozik, mielőtt a tenyere közé fogná az arcomat. Vonásai, főleg az állkapcsa feszült. De aztán ott van, tekintetében megtalálom a régi Clyde-ot. Szívem mintha kitágulna, lélegzetem elakad, és kellemes szorítást érzek a mellkasomban.

Hirtelen beugrik egy vessor, mint oly gyakran, ha magamon érzem Clyde tekintetét.

„Szemen át a szerelem.”

Kösz, William Butler Yeats. Biztosan tudom, hogy Clyde irántam érzett szerelme végtelen, de nem tudom nem észrevenni a tekintetében lappangó sötétséget. Meg kéne kérdeznem, hogy miért nehezedik rám a súlya egy részével, de képtelen lennék végighallgatni, mit műveltek vele ezúttal az örök. A busz motorja

felberreg. Clyde jó füléhez hajolok, ahhoz, amelyből nem szívta ki az életet a gyerekkori malária. A busz motorjának zúgását hazugság nyomja el.

– Jó hírem van – mondom.

Clyde felkapja a fejét.

– Abból rám fér egy adag.

Kétségbeesetten folytatom, remélve, hogy ez megszépíti a viszontlátást. De amit még ennél is fontosabbnak tartok, az az, nehogy Clyde megszegje feltételes szabadlábra helyezésének követelményeit, és visszakerüljön a helyre, amely miatt most képtelen mankó nélkül járni.

– Találtam neked munkát.

Clyde lassú, bizonytalan hangon válaszol:

– Tényleg?

Nem, de azért lelkesen bólogatok. A busz elhajt. Clyde lehajol, hogy felvegye a mankóját. Próbálok nem foglalkozni vele.

– Éppen a moziból jöttem kifelé a múltkor, amikor a tulajdonos – Mr. Johnsonnak hívják – azzal kezdett viccelődni, hogy nekem is fizetést kéne adnia, annyi időt töltök ott.

Na ennyi a történetben az igazság. Cipőm minden lépéssel kissé jobban dörzsöli a bőrömet. Clyde mellettem biceg, teljes súlya az egyik lábán.

– De Mr. Johnsonnak valóban szüksége van egy jegyszedőre. Az előző – hatalmas, tagbaszakadt fickó – dutyiba került. Ezért ma reggel – mondom, valóságból fikcióra váltva – elcaplattam a moziba, azt követelve, hogy adja neked a munkát.

– Tényleg?

– Igen. És amikor Mr. Johnson nemet mondott, azzal fenyegettem, hogy ezentúl máshol költöm el a pénzemet. Megmondtam neki, hogy Clyde Champion Barrow tud a legjobban rendet tartani. Senki nem merne besurranni *melletted*, megkockáztatva, hogy elkapod.

Clyde szája széle halvány vigorra húzódik. Felé hajolok, hogy megcsókoljam, de furcsa módon elfordítja a fejét.

– Komolyan, Bonnie, örülök, hogy azt gondolod, helyettesíteni tudnék egy hatalmas, tagbaszakadt fickót. De...

– Csak köszönd meg – erőltetek mosolyt magamra –, és legyél ott, amikor kezdődik a holnapi matiné. Ma volt a *Sanghaj expressz* bemutatója, és a sor végigkigyózott az egész blokkon. Mindenki Marlene Dietrichet akarta látni. Bizonyára holnap is ugyanekkora tömeg lesz. Megmutatod nekik, milyen erős vagy.

Clyde a repedezett járdát bámulja. Néhány elviselhetetlen pillanatig csak a mankója kopogása hallatszik, amit jó lábának gyors mozdulata követ, hogy utolérje a rossz lábat. Végül tekintét még mindig lefelé szegezve így szól:

– Köszönöm. Jó vagy hozzám, Bonnie.

Ismét elönt az izgalom Clyde visszatérése miatt, és ezúttal őszinte a mosolyom. Most viszont le kell lépnem, hogy megszerezem Clyde-nak azt a munkát. Még fecsegek kicsit, majd hazaküldöm őt a családjához, és hozzáteszem:

– Este jövök.

Búcsúcsókra számítok, de Clyde gondolatai valahol máshol járnak, nekem pedig nem okoz gondot a saját kezembe venni az irányítást.

Félúton vagyok a mozi felé, és a vízhólyagom sajog, amikor eszembe jut, hogy órák teltek el, amióta kirohantam a bisztróból. Átkozom a bolondságomat; bármelyik lány örömmel átvenné a műszakjaimat. Mire Marco bisztrójához érek, már ott van a kifogás a nyelvem hegyén.

– Női bajok – mondom a főnökömnek, és visszatartom a lélegzetemet.

Összefüggéstelenül motyog, majd kiböki:

– Ne csinálj ilyet többet.

– Nem fogok, uram – válaszolom. Marco mintha a gondolatomban olvasna, hiszen tényleg nem akarok mást tenni, mint azonnal a moziba sietni. Kávétöltőgetéssel foglalom el a kezemet, gondolataimat pedig azzal, hogyan fogja ma éjjel Clyde ismét felfedezni testem minden domborulatát.

Amikor végre lejár a műszakom, és kimenekülök, a hideg levegő felpezsdíti az érzéseimet. Végigrohanok az utcán, és két lélegzetvétel között felkészülök Mr. Johnsonra.

„Clyde tud keményen dolgozni.” Rá se pillantva rohanok el Doki háza előtt. „Remekül tud koncentrálni.” Az épület előtt már kígyózik a sor, hogy megláthassák a vásznon Marlene Dietrichet. Ez nekem kedvez. Mr. Johnson talán készen áll majd, hogy vidáman indítson útnak. „Elkötelezett a munkája iránt.”

Mr. Johnstont odabent találom, tesz-vesz, ide-oda járkál. Őszintén mondom, megdöbbenő, hogy a hasa tájéka ennyi futkosás ellenére is egy pótkerékhez hasonlít. Megkocogtatom a vállát, és kerek arca felragyog, amikor észrevesz.

Felemelt fejvel ecsetelem Clyde legjobb tulajdonságait.

Mr. Johnson azt mondja, nem veszi fel. Nem akar olyan fickót, aki egész Dallasban ismert a rablásairól.

– Semmi kedvem egyik börtöntölteléket a másikkra cserélni, Bonnie – mondja, és nekem a legkevésbé sincs kedvem mosolyogni. Sőt felmegy bennem a pumpa.

Clyde már megpróbált becsületesen élni. Egészen odáig ment, hogy már azelőtt az USN feliratot tetováltatta a felkarjára, hogy felcsapott volna a United States Navy, azaz a haditengerészet katonájának. Csakhogy a dolgok nem a tervek szerint alakultak. Nem az ő tervei szerint, aki gyerekként elkapta a maláriát. A haditengerészet nem akart olyan hapsit, aki rosszul hall az egyik fülére.

Nem fogom elfogadni, hogy Mr. Johnson sem akarja Clyde-ot. Fejemet még magasabbra tartom, és támadásba lendülök.

– Semmi kedvem másik mozit keresni, tetszik nekem itt.

Mr. Johnson a gazdasági válság ellenére sem kapkod támogatók után. Csak egy vagyok a sok közül, de a hűség mégis fontos ezekben az időkben, így mély levegőt vesz, és hangosabban fújja ki, mint ahogy egyébként lélegzik, pedig már az sem normális. Előkeresi nekem az előző erőember egyenruháját.

– Bonnie, ne akard, hogy megbánjam.

– Nem lesz mit megbánnia – fogadkozom. – Clyde leülte a büntetését, és jó útra tért.

Később anyámnak is ugyanezt mondom, amikor összeszorítja a száját. Felsóhajt, és beleölti a tűt az egyenruha piros kabátkájának az ujjába. Clyde-nak rövidebb ujjakra lesz szüksége. Magam is meg tudnám varrni, de éppen elég időbe fog telni felvarrni a hozzáillő nadrág szárát, anyám pedig évtizedek óta dolgozik varrónőként. Pillanatok alatt Clyde méretére igazítja majd a kabátot, így feleannyi időbe telik csak, hogy nála teremjek. Annyira várom, hogy lássam, hogy már most türelmetlenül dobolok a lábammal.

Amire viszont nincs szükségem, azok anyám bajsza alatt elmormolt szavai arról, hogy Clyde hamarabb jött ki, mint ahogy azt ő gondolta. Vagy mint kellett volna. Majd halkán és tisztán hozzáteszi:

– A bátyád igazgató lett a cementgyárban.

Egymásra nézünk. A nappalinkban lévő egyetlen lámpa árnyékon vet az arcára. Anyám keresztülszúrja a tűt a szöveten. Bólogatok, és az órára pillantok. Későre jár.

– Nagyszerű. Apa büszke lenne Busterre.

Anyám ismét az anyagba szúrja a tűt.

– Mondta Billie, hogy ápolónő lesz? Persze még mindig van egy éve a középiskolában, de nagyon elszánt.

– Örülök, hogy a testvéreim építgetik a jövőjüket – mondom, mert tényleg örülök, de közben tudom, mire is akar Anci ezekkel

a hírekkel kilyukadni. Clyde nadrágjára összepontosítok, és inkább nem említem, hogy azért maradtam ki az iskolából, mert anya megbetegedett, és muszáj volt, hogy maradjon tető a kishúgom és az én fejem felett. Nem mintha búcsút akartam volna inteni az álmainnak, hogy kiálljak a saját osztályom elé, hogy minden tekintet rám szegeződjön.

– Gondoltál már rá, hogy visszamész az iskolába? – kérdezi anyám.

– Előfordult – mondom, de nehezemre esett kibillenni az érzésből, hogy szüneteltettem az életemet, amikor Clyde-ot elzárták. De most visszatért, és kapott egy újabb esélyt, hogy becsületesen élhessen. Így már nekem sincs okom rá, hogy megtagadjak magamtól egy második esélyt.

Anci a fogával szakítja el a cérnát.

– Tudod – mondja, én pedig felkészülök, bármit akarjon is hozzám vágni –, úgy hallottam, Roy megint börtönben van.

– El is tudom képzelni – mondom szenvtelenül. – Mit tett ezúttal az én elbűvölő férjem?

– Eltángált egy fickót. Mrs. Malone mondta Mrs. Davisnek, hogy Roy ezúttal pityókás volt.

Magamat ismételném, ha megint azt mondanám, „el tudom képzelni”, így csak lassan bólogatok.

– Azt hinnéd, ismered a srácot... – Anci elhallgat, és megrázza a fejét.

Elszántan vigyorgok, nem akarok engedni a gúnyolódásának. Bocs, Anci, de a szívem már Clyde-é, és vár ránk a közös jövő. Clyde annyira hisz benne, hogy pár évvel ezelőtt egy dalt is írt róla. Befejezem a nadrágot, a refrénünk a fülemben cseng. „Bonnie és Clyde” – ez ismétlődik négy ütemen át, amelyet három rövidebb követ – „összetartozik” – megtorpanok és elgondolkodom – „elpusztíthatatlanul” – bólintok egyet, majd még

egyed, aztán következik a dallam utolsó négy hangja – „és szabadon”.

Clyde most már szabad, még ha nemrég úgy is tűnt, mintha továbbra is láncon lenne. Időbe fog telni, tudom. De ma este együtt leszünk: Bonnie és Clyde. Haver, nagyon is készen állok arra, hogy végre érezzem: élek!